

JAN VÁCHAL

TITANIC 2.0

TITANIC 2.0

Jan Váchal

Londýnská Royal Marsden Hospital vypadá zvenčí spíš jako muzeum. Solidní staroanglická budova z dob, kdy nad britským impériem ještě slunce nezapadalo. Uvnitř se ovšem skrývá supermoderní nemocnice jednadvacátého století. Staré dobré zlaté časy se tu snoubí s dokonalou lékařskou přítomností. Špičkové medicínské pracoviště zabývající se nemocí děsivější než kterýkoliv zlý sen. Rakovinou.

Kevinovi tam s touto strašnou diagnózou už přes měsíc ležela babička. Pokaždé, když se mu na mobilu objevilo číslo nemocnice, krve by se v něm nedořezal. Dnes ovšem byla zpráva dobrá. Babička vzkazovala, že by s ním ráda mluvila. Měla totiž jeden ze svých sluníčkových dnů. Tak označovala dny, kdy jí bylo líp, kdy mysl byla čistá a nálada dobrá. Těch nebylo moc, ale občas se nějaký urodil. Navíc mu přislíbila se vši vážností v hlase, že půjde o velké rodinné tajemství. Kevin tedy neváhal, koupil pořádnou kytici a vyrazil. Babičku miloval a tajemství ho lákala odjakživa.

Přesto to pro Kevina nebylo lehké. Dával radši přednost tomu, povídat si s babičkou po telefonu. Ta budova v něm vzbuzovala tíseň a vždycky hodně váhal se vstupem do jejích útrob. Ale velké tajemství je hodně lákavé a babička ho zřejmě nehodlala svěřit telefonu. I tak šel chodbami pomalu, váhavě. Vypadalo to, jako by čekal, že na něj ta zlá a neskutečně záludná rakovina odněkud vyskočí. Kolem něho byl přitom velký frmol, mnoho lidí běhalo sem a tam, pacienti i personál, a všichni dělali poměrně velký hluk. Nic z toho ovšem nevnímal. Lidé byli jen pomalé barevné šmouhy a hluk mu splynul v jediný táhlý tón.

Soustředil se pouze na to, aby nezabloudil a pokud možno do něčeho nevrazil.

„Nazdar, babi,“ vyhrkl hned ve dveřích s ulehčením, že už je na pokoji.

„Ahoj, Kevine,“ zašvitořila na pozdrav. Hned od dveří bylo vidět, že dnes si spolu hezky pokecají. Babička seděla ve velkém křesle a smála se od ucha k uchu.

„Mám hezkou historku,“ zahájil Kevin a při tom aranžoval květiny do vázy v rohu místnosti. Nechtěl hned zkraje vypadat, že ho sem dohnala nebetyčná zvědavost po slibovaném tajemnu. „Vzpomínáš si na Arnolda? Toho bankéře, co bydlí na konci naší ulice.“

„Aby ne. Kdyby se v Anglii měřily nosy, měl by ho nejvyš. Burzovní úředník s egem velkobankéře. Co se stalo? Že by mu už konečně spadl hřebínek?“

„Ne, to ne, ale představ si, že dělal doma nějaké transakce na počítači, no a v půlce si dal pauzu na kafe. Toho využil jeho devítiletý syn. Rozhodl se, že si taky vyzkouší tu báječnou hru, co pořád táta hraje, a přitom nakoupil nějaké akcie za dvě stě tisíc liber.“

„Hezký! Ten musel být na mrtvici.“

„Nejdřív jo, ale nakonec se ukázalo, že kluk má talent. Na té transakci vydělal skoro tisíc liber.“

„No jo, děti,“ zasnila se babička, „ve své bezelstnosti kolikrát udělají věci, že člověk nevychází z údivu. Bůh nad nimi prostě drží ochrannou ruku.“

„Ale přesto, od té doby Arnold už radši ten svůj počítač hlídá. Jako oko v hlavě. Co kdyby příště synátor nakoupil za miliardu, a ještě k tomu blbě.“

„Jednou jsi dole a jednou nahoře,“ pokrčila rameny.

„Tak to je jediná veselá historka, co mám. Teď je míč na tvou straně hřiště, babi.“

„Míč? Chtěl jsi snad říct, že teď jsou nudle na mojí straně válu.“

„Nebo tak. Co to tajemství?“ nevydržel Kevin.

„Jasně. Přitáhni si židli blíž ke mně, milý vnoučku. Babička ti předá tajemství, které sice k ničemu není, ale je dobré ho znát, kdyby se z něho nic vynořilo.“

„Vynořilo?“

„Doslova a do písmene,“ pokývala hlavou. „To tajemství se týká otce. Tedy mého otce, tvého pradědečka Rogera.“

„No pradědeček je fakt jedno velké tajemství. Vlastně o něm nikdo moc neví, a přitom je to zakladatel naší obchodní společnosti.“

„Myslím, že právě toho se ta záhada nejvíc týká.“

„Pradědečkových obchodních úspěchů?“

„Ano. Můj otec byl do roku 1912 chudý jak kostelní myš. Od roku 1912 byl ovšem zámožným a tím pádem i váženým obchodníkem.“

„Americký sen. Z čističe bot milionářem.“

„Teď to vezmu trochu z jiného konce. Především jsem sledovala v televizi ten dokument o novém Titaniku.“

„Myslíš tu repliku, co teď postavili a co má slavnostně vyplout ke sto dvacátému výročí plavby toho původního?“

„Jasně. Přesně tu.“

„Co to má společného s pradědečkem?“

„V kterém roce vyplul Titanic na svoji první a bohužel i poslední plavbu?“

„No přece v roce 1912,“ vyhrkl Kevin a hned se zarazil.

Babička jen pokyvovala hlavou.

„Snad nechceš naznačit, že náš prapředek může za potopení Titaniku?“

„Ne, to ne, ale na Titaniku byl.“

„To by přece muselo být jeho jméno na seznamu pasažérů nebo zaměstnanců. Záznamy o té tragédii byly dost přesné. Kdysi jsem hledal o pradědečkovi informace na internetu, ale nic se neukázalo.“

„Plul pod falešným jménem a měl k tomu dobrý důvod.“

„Teď už to fakt začíná být docela záhada.“

„Takže to upřesníme. Otec byl chudý před vyplutím Titaniku...“

„A bohatý po jeho potopení,“ dodal za ni Kevin. „To chceš naznačit, že tam ty chudáky v jejich poslední hodině okrádal?“

„Ne, to ne! Proboha, to ne. K tomu by se táta nesnížil, a to dokonce ani když by šlo o peníze. Byl to přece námořník, a ten by nikdy neokradl tonoucí.“

„Tak jak to bylo?“

„Byla to poctivá loupež.“

„Poctivá loupež je protimluv, babi.“

„Chci říct, že když na tu loď šel, tak měl plán, jak okrást jednoho z pasažérů, který sám byl mezinárodně hledaný zloděj.“

„Takže okradl zloděje. Mínus a mínus je plus. Takový Robin Hood až na to, že si všechno nechal.“

„Potřeboval základní kapitál na ten obchod, chlapče.“

„Ty ho omlouváš?“

„Jasně. Byl to můj otec a já ho tedy vidím spíš jako lupiče džentlmena. Ten okradený byl lump, který sám bezostyšně kradl a byl tak po zásluze potrestán.“

„Koneckonců už je to dávno promlčené.“

„Otec o tom nikdy nemluvil, až na smrtelné posteli. Jako já teď“, usmála se. „Taková rodinná tradice.“

„A jakou roli v tom hrál ten Titanic?“

„V podstatě to byla jen kulisa.“

„Dost dramatická. Řekl bych docela pompézní finále. Chyběl snad už jen Wagnerův Soumrak bohů.“

„Nezlehčuj to. Za to potopení otec samozřejmě nemohl a já sama si to ani nevykládám jako boží trest. To byla jen obyčejná shoda okolností. Nicméně to otci do budoucna hodně pomohlo. Dokonale to zametlo všechny stopy.“

„Je to už sto dvacet let. Proč si myslíš, že by něco mohlo vyplout na povrch zrovna teď?“

„Může a nemusí. Vyplutí té repliky zase vzbudí zvědavost.“

„Pochybuju, že víc, než když se našel jeho vrak. Tehdy se kolem toho vyrojilo kde co, ale nic o pradědečkovi.“

„Neobjevilo, ale co kdyby.“

„Plavil se přece pod falešným jménem. Znáš ho?“

„Ne. Možná mi ho řekl, ale já si fakt nevzpomínám. Už je to tak dávno.“

„Tak v čem může být ještě nějaký zádrhel?“

„V jeho kumpánovi. Otec tehdy v tom nejel sám, měl komplice.“

„No a?“

„Jeho jméno si pamatuji. Tedy myslím pravé jméno, nikoliv to, pod kterým se plavil na Titaniku.“

Kevin jako by zvážněl. Na okamžik nevěděl, jestli ho opravdu chce znát. Přece jen už to bylo něco konkrétního. Něco, čeho se je možné chytit.

„Bob Morell, myslím, že možná Bob Elliot Morell, ale tím prostředním jménem si tak jistá nejsem.“

„Takže?“

„Vlastně ti to vyprávím jen proto, abys znal rodinnou verzi, kdyby se z toho čírou náhodou ještě něco objevilo.“

„Dobrá, babi. Už tě nebudu přerušovat. Jak to tedy bylo s tou prapodivnou plavbou až na dno? Jsem jedno velké ucho.“

Dva dny po této rozmluvě babiččina rakovina spáchala sebevraždu, když ukončila bytí své nedobrovolné hostitelky na tomto světě. Babička odcházela smířena se svým koncem; nejspíš to tak příroda má zařízeno. Svůj život považovala za chvalitebný, to je za dvojku, jako ve škole. Aspoň to tak sama říkala. Babi byla skvělá v tom, že si nikdy nedělala hlavu z velkých věcí a šlela jen z prkotin. Proto do vysokého věku neměla moc vrásek a hodně tak ušetřila za plastické chirurgie. Proč ale před smrtí pociťovala nutnost zasít do Kevina semínko zvědavosti stran jeho čiperného pradědečka a tajemství lodi Titanic, si nechala pro sebe. Navždy.

Kevinův pradědeček se narodil v roce 1885 v Chicagu a sudičky mu rozhodně nebyly nakloněny. Otce nikdy nepoznal a matka se o něj starala, jen když nebylo zbylí. Živila se prostitucí a malý Roger byl spíš na obtíž. Vychovávala ho ulice a sem tam Ruth. Říkal jí teto, ale příbuzná nebyla. Byla to vysloužilá prostitutka, která se sama protloukala, jak mohla, a Rogera jí bylo líto. Nakonec to nejdůležitější, co mu dala do vínku, bylo, že ho nutila, mnohdy i dost nevybíravě, aby chodil do školy.

Není divu, že se takový život mladému Rogerovi ani za mák nelíbil. Velmi citlivě vnímal všechny sociální rozpory té doby a nespravedlnosti plynoucí z velkého bohatství na jedné straně a obrovské chudoby na straně druhé. Na rozdíl od mnoha svých vrstevníků z toho ovšem neudělal žádný revoluční závěr o smetení třídních rozdílů, ale zcela svobodně se rozhodl odporně zbohatnout. Poprvé a ne naposled si v životě změnil jméno a v patnácti letech se nechal najmout na obchodní loď.

Následujících deset let se plavil po všech mořích a oceánech a učinil další zkušenost. Prací námořníka nezbohatne. Byla to ale dobrá škola, která mu kromě dokonalé fyzické průpravy přinesla i znalost moře a poznání, jak by se daly vydělat velké peníze. Zaujal ho obchod. Zejména Indie, celé Tichomoří a koneckonců i Austrálie se mu zdály být dobrým místem pro velké a výnosné obchody. Celkem obstojně zvládl řadu jazyků a nářečí té oblasti. Často se účastnil obchodních jednání jako tlumočník a mohl tak zblízka sledovat činnost skutečných obchodníků. V obchodu viděl svoji budoucnost.

Zběhl tedy z lodi, opět si změnil jméno a vrátil se do Ameriky. Brzo ovšem poznal, že jeho krásná vidina ctihodného velkoobchodníka není na dosah ruky. Na skutečné obchodování potřeboval základní kapitál, a ten neměl. Tehdy v něm uzrál prostinký plán opatřit si peníze do začátku loupeží.

Byl ovšem dostatečně inteligentní na to, aby se nestal zlodějem z profese, který krade, dokud ho nechytanou za ruku. Ostatně jednu špatnou zkušenost už měl, když jedné bandě dal kdysi tip. Zvrtlo se to a měl velké štěstí, že to tehdy neodnesl. Povedení kumpáni ho v tom nechali. Po takovém zážitku byl pevně rozhodnut precizně se připravit a provést jednu jedinou velkou loupež a svoji finanční situaci tak vyřešit naráz.

A právě v této době se seznámil s podobným životním vydědencem Bobem Elliotem Morellem a rukoudáním se dohodli, že loupež provedou spolu. Bob byl jeho návrhem doslova nadšen. I on snil o životě, kdy na něho budou dělat druzí, a ani on neměl představu doživotí v řetězech.

Bob byl Rogerovi v mnohém podobný. Ani jeho dětství nebylo moc radostné, takže život poznal hlavně z odvrácené strany, a život ze dne na den je hodně tvrdá škola. Stejně jako Roger byl svým původem v podstatě takový pouliční oříšek. Pes bez rodokmenu. Přizpůsobivý, učenlivý a hlavně mazaný. Vyučil se kovářem a byl neobyčejně manuálně zručný, což se nyní mohlo hodit.

Věci tak vzaly rychlý spád. Peníze, které by jim umožnily připravovat se v klidu na svoji velkou loupež, získali tradičně, po americku. Přepadli dva vlaky. Hned potom se dřív, než se šerifové

vzpamatovali, nalodili na loď a odpluli do Afriky. Zde pobyli relativně krátkou dobu, neboť Bobovi nedělalo africké podnebí dobře. Přece jenom nebyl zoceleným námořníkem jako Roger a vysoké teploty snášel jen velmi těžko. Odpluli tedy v polovině roku 1911 do Anglie. Tu jako cíl jejich loupeživého nájezdu navrhl Roger. Zdálo se mu, že v království bude určitě co ukrást, a mělo to i jiné výhody. Jednak se tam hovořilo anglicky a jednak bylo možné po loupeži ze země nenápadně zmizet a už se tam nikdy nevrátit. Ani jednoho z nich k Anglii nic nevážalo. Zbývalo jen jediné. Najít svoji velkou příležitost, svoji tučnou kořist.

Kevinovým světem jsou a vždycky byly počítače a vše, co k tomu neodmyslitelně patří. Kyberprostor je pro něj stejně reálný jako pro ostatní svět, po kterém chodí. Kdyby měl duši hackera, byl by nejspíš hodně obávaný a nejspíš i proklínaný, jelikož se bez problémů dokáže nabourat takřka kamkoliv. Proto také v rodinném obchodním impériu je vše okolo počítačů právě na něm.

I tak pro něj bylo překvapením, jak rychle se proklikal až k jménu Derek Morell. Podle všeho tak našel pravnuka pradědečkova dávného parťáka z Titaniku. Tedy pokud si babička to jméno dobře pamatovala. Od toho momentu v sobě bojoval se zvědavostí, až jednoho dne prohrál.

Derek podle Googlu bydlel na jihu Londýna v jednom z moderních bytových komplexů. Šlo vlastně o řadu luxusních bytů, které developer poskládal umně na sebe. Kevin bez problému prošel

dokořán otevřenými dveřmi do haly, kolem recepce, kde kupodivu nikdo nebyl, až k výtahu a odtud do třetího patra.

Před dveřmi se sice zarazil, ale jen na moment. Věděl, že tu jistě budou kamery, a dlouhé postávání na chodbě by mohlo upoutat pozornost ostrahy, takže se nakonec zhluboka nadechl a dlouze zazvonil.

Chvilku bylo ticho a pak se dveře doslova rozlítly.

„Zdravím, jsem rád, že jste hned přijel. Pojděte dál.“

Kevinovi údivem povyskočilo obočí. Čekal ledacos, ale tohle ani ve snu. Asi proto se zmohl jen na strohé „přeji hezký den, pane Morelli“.

„Půjdeme rovnou do pracovny,“ upřesnil Derek, „rovně a vpravo.“

„Jistě,“ přitakal dost nejistě Kevin a následoval svého hostitele dle dispozic.

„Vůbec netuším, jak se mi to podařilo, ale z ničeho nic to úplně zdechlo a od té doby se do toho krámu nemůžu dostat.“

Kevin netušil, oč běží, až do okamžiku, než Derek zaparkoval před počítačem a ukázal na něj ukazováčkem přesně tak, jak to ve škole dělávali žalobníci. „Je úplně mimo.“

Kevin pokýval hlavou, že chápe. Ale nebylo to jediné překvapení, co ho čekalo. Stačilo se rozhlédnout po místnosti. Pohled mu doslova vyrazil dech. Všechny stěny byly vyzdobeny fotkami Titaniku. Bylo tu všechno. Jak staré černobílé archivní fotky kdysi hrdé lodi, tak mnohem mladší barevné kolegyně nalezeného vraku. Nechyběly ani dobové plakáty a novinové výstřižky. Vše bylo dokonale záramováno

a pečlivě naaranžováno. Kevin se prakticky ocitl v muzeu. „Asi bych uhodl, co je vaším koníčkem.“

„To je dlouhá historie,“ usmál se Derek.

„Dobře, koukneme se na to zlobidlo,“ odtrhl se Kevin od obrázků na stěně, sundal si plášť, přehodil ho přes křeslo a zasedl k počítači.

Derek se posadil hned vedle a skoro omluvně zamumlal: „Víte, já těm věcem vůbec nerozumím, jsem jen klasický uživatel. Nejspíš jsem něco zase zmáčkł a už to bylo.“

„Zase?“

„Jo, jednou se mi to už podařilo. Koupil jsem si nový monitor a popadla mě pýcha, že ho sám připojím. Chtěl jsem do systému dát jeho název a typ, ale zadal jsem to blbě, něco se přepnulo do jiného módu a já byl rázem bez monitoru. Počítač ten starý už nenašel a nový neznal.“

Kevin počítač zapnul. „Vidím, že používáte Linux.“

„Ano. Mám tam nainstalované Ubuntu Hektor Plus, ale už si nepamatuju, kterou verzi. Víte, já jsem fotograf a domácí počítač používám hlavně pro archivaci fotek. Mám ještě jeden v ateliéru s kompletním softwarovým vybavením na zpracování a úpravu fotek, ale k němu mám asistentku, která tomu rozumí.“

„Co používáte? Gimp Utra nebo Zoner?“

„Ne. Mám Photoshop Color Obelisk Double Gold.“

„To je profi. Barvy reálnější než realita sama,“ zavtipkoval Kevin.

„Tak, tak. Bělejší je ještě bělejší. Hlavně aby se něco neztratilo z disku.“

„Uvidíme.“

Derek si přisunul židli blíž a sledoval dění na obrazovce i přesto, že neměl šanci ničemu z toho porozumět.

„Tak co to tu máme? Pěkná hláška na uvítanou. Počítač nemůže najít /dev/disk/by-uuid/ plus bla bla.“

„Cože?“

„Myslím to dlouhý číslo za tím,“ dodal Kevin a ukázal na obrazovku sdílenou řadou symbolů /dev/disk/by-uuid/04b6- d8c2-02444-4945-803d-a63cc36822ed.

„Tohle jsem taky viděl, ale měl jsem za to, že se mi počítač už definitivně zbláznil. Ta čísla znamenají tu chybu?“

„Ne. Podstata chyby je zřejmá z toho ostatního. Tady. Máte špatně nastavený unique identifier v grubu nebo ve fstabu a počítač tudíž neví, z čeho má odstartovat. Nehrál jste si s oddílama?“

„S čím?“

„To neřešte. Odstartuju to ručně a opravím. Můžete se přihlásit? A ještě jednou heslo, prosím. Tak kdepak to máme? No jasně, tady je to. Vidíte? Tady to číslo to je. Jen ho překopíruju, kam patří, a je hotovo. Už jen restart.“

„Jen zírám,“ suše to okomentoval Derek. „Kvůli takový ptákovině mi stojí práce.“

„No a už to zase vrní jako koťátko,“ pousmál se Kevin jen tak sám pro sebe. „Ještě se podívám na paměť, jestli tam nejsou nějaké zbytečné soubory. Počítač si pořád něco ukládá a mnohdy je to úplně na nic.“

„To je skvělé,“ zaradoval se Derek, ale z euforie ho vytrhlo zvonění mobilu. „Omluvte mě, prosím,“ prohodil ze slušnosti a vstal od stolu.

„Morell, dobrý den,“ zahlaholil do přístroje. Chvilku poslouchal a jeho výraz byl přitom udivenější a udivenější. „Děkuji za informaci. Ne, myslím, že už to nebude třeba. Děkuji vám za zavolání.“

Kevin tomu nevěnoval žádnou pozornost a dál si hleděl konfigurace harddisku.

„Právě volali z Helpline. Moc se omlouvali. Prý už od nich dneska nemůže nikdo přijet. Kvůli té opravě počítače.“

„Stejně by tu byli zbytečně. Už je to v pořádku.“

„A vy jste kdo?“

Kevin se otočil od počítače, vstal, aby mohl Derekovi hledět zpříma do očí, a klidným hlasem mu odpověděl: „Jmenuji se Kevin Melford.“

„A kde jste se tu vzal?“

„Já tu jsem vlastně kvůli tady tomu,“ a ukázal na fotky kolem sebe na stěnách, „ale vy jste mě ani nepustil ke slovu.“

„No jasně, to jsem celý já. Promiňte a děkuji za ten počítač. Tak vy jste tu kvůli Titaniku?“

„Tak trochu. Přesněji kvůli jménu Morell. Našel jsem si na internetu informace o Bobu Elliotovi Morellovi, hoteliérovi a majiteli realit.“

„To byl můj pradědeček. Takže, jestli tomu správně rozumím, vy se domníváte, že byl na Titaniku?“

„A vy to nevíte?“

„Jistě ne. Říkalo se to v rodině, ale nenašel jsem o tom žádnou zmínku. A to jsem tomu opravdu věnoval hodně času a úsilí.“

„To je vidět všude okolo.“

„Když jste hledal přímo moje jméno, tak o tom musíte něco vědět, jinak byste za mnou vůbec nepřišel. Tohle jméno totiž na seznamu lidí na Titaniku vůbec není.“

„To je pravda. Jméno mám od své babičky.“

„Tak byl na tom Titaniku, nebo ne?“

„Snad ano. Doufal jsem, že se to dovím od vás.“

„A sakra!“ zaklel Derek a máchl volnou rukou vzduchem ve výmluvném gestu, jako že je to zase všechno na nic.

„Babička mi vyprávěla o mém pradědečkovi, který se údajně plavil na Titaniku s vaším pradědečkem s jistým úmyslem,“ začal Kevin velmi opatrně. „To byl také důvod, proč měli oba falešná jména.“

„Prchali před zákonem!“ vyhrkl Derek.

„To předbíháte události.“

„Tak proč ta jména?“

„Protože oni na tu loď šli krást.“

„Paráda. Vykradli Titanic. A máte důkaz?“

„Jen nepřímý. Oba byli v době před Titanikem chudí a po něm velmi bohatí.“

„Tomu říkám příběh. Napíšeme o tom knihu.“

„To ani omylem!“ vykřikl Kevin. „Naše rodina nepotřebuje negativní reklamu typu, že zbohatla loupeží na lodi, která je masovým hrobem. Probůh. Umíte si představit, co by z toho udělal bulvár?“

„Jsem fotograf, tak asi umím,“ připustil Derek.

„Pradědeček se nemůže bránit a my bychom museli čelit kampani, co já vím, že strhával šperky z topících se žen v jejich poslední chvíli.“

Znáte bulvární novináře. Navymýšlí si cokoliv, jen když se prodá větší náklad. Asi ode mne nebylo moc chytré sem chodit.“

„Omlouvám se, nemyslel jsem to vážně. Fakt to byla ode mne pitomost. Jsem rád, že tu jste. Nechcete třeba něco k pití?“

„Nějakou vodu, prosím.“

Derek odběhl a Kevin se začal vážně zaobírat myšlenkou, jestli nemá popadnout kabát a zbaběle utéct. Derek se mu jevil jako dost impulsivní člověk. Takový, který rychleji jedná, než myslí. Z těchto myšlenek ho vytrhla až velké sklenice minerálky. S ledem.

„Díky.“

„Jsem rád, že jste přišel. Jste vlastně jediný důkaz toho, že ty řeči o pradědečkovi na Titaniku nebyly fámy.“

„Vás nešokuje důvod, kvůli kterému tam byl?“

„Je to už dávno. Podívejte, piráti taky byli jen zloději a prachšproští vrazi, a kolik romantiky z toho dneska filmaři vytřískají.“

„Je pravda, že se jim člověk nemůže moc divit, když pomyslí, v jaké bídě tehdy oba žili.“

„Víte co, budeme dál pátrat spolu.“

„Po čem? Já toho vím málo a vy ještě méně.“

„Je pravda, že v Anglii jsem prostudoval, co se dalo, ale mám v plánu jet do Ameriky a podívat se do tamějších archivů. A víte, čím tam pojedete?“

„Spíš bych vám řekl, čím poplujete.“

„Správně. Titanikem II. Už mám zakoupenou kajutu. A víte co? Pojeďte se mnou.“

„A co když se zase potopí?“

Derek se smál od ucha k uchu. „Nebojte. Ke dnu jsou to jen slabé čtyři kilometry.“

Roger si s Bobem pronajali malý nenápadný byt kousek od londýnského nádraží a ihned se dali do práce. Roger si pořídil fotoaparát a začal objíždět anglická panství. Při svých toulkách venkovem se vydával za cestovatele a fotografa pracujícího pro různé evropské společenské časopisy, respektive jejich exotické rubriky. Historek z celého světa měl na rozdávání, a tak pro něj nebyl problém zaujmout, zejména v hostincích. No a místní se nechtěli nechat zahanbit, a tak povídali a povídali a Roger poslouchal a zapisoval.

Naopak Bob zůstal v pohodlí domácího prostředí a sbíral potřebné informace o potenciálních obětech ze společenských rubrik novin a časopisů. Jeho pozornosti neušla žádná větší společenská akce. Vše zpovzdálí pečlivě sledoval, sepisoval a potom pečlivě třídil. Během krátké doby se stal velmi dobrým znalcem londýnské smetánky.

Roger sebou praštil do velikého křesla a jen zhluboka vydechl. „Už mě to suchozemské cestování fakt zmáhá.“

„A přivezl jsi aspoň něco zajímavého?“

„Jen drby. Čím dál tím víc mám dojem, že anglický venkov není nic pro nás.“

„Proč myslíš?“

„Šlechtická sídla sice skrývají velká bohatství, ale moc šancí na jejich vyloupení není. Je tam mnoho služebnictva a bez dobré znalosti prostředí máš problémy i najít východ. K tomu široko daleko jsou jen pole a lesy, takže chytit zloděje by nebyl moc velký problém. Navíc všude mají spoustu psů. Cvičených loveckých psů. Panstvo by se v podstatě naším nadháněním jen pobavilo.“

„Takže bude lepší držet se města. Je to víc anonymní, i když zrovna tady v Londýně je práskačů víc než dost.“

„Jasně. Asi bychom měli změnit bydlení, dřív než si nás někdo z nich všimne.“

„Ale s tou šlechtou máš asi pravdu. Společenskej život tu sice jede naplno, ale co z toho. Plno bálů, recepcí, premiér a taky nějaká matiné, což ani nevím, co to je, a všude vidím plno dam ověšených bohatstvím, o kterém se ti ani nezdá. Jenže takový ples není vlak uprostřed americké divočiny. Na něj nemůžeš vtrhnout se šátkem přes obličej a všechny obrat.“

„Já bych viděl ještě větší problém. Šperky jsou dost těžko zpeněžitelný. Museli bychom sehnat nějakýho překupníka, a to už jsme jednou, ne-li oběma nohama v base.“

„Myslím, že šlechtu můžeme klidně vynechat. I když se perfektně ohákneme a budeme se chovat, jak nejlíp umíme, tak pořád budeme burani, které odhalí už sluhové u dveří.“

„Jenže kde jinde je co ukrást, aby to stálo za to?“

„Já bych sázel na podnikatele, továrníky nebo spekulanty.“

„Zbohatlíky?“

„Jasně. Třeba ten pivovar u řeky. Majitel je stará škola. Bankám moc nedůvěřuje. Všechno prý dělá jen v hotovosti, a proto má ve své kanceláři velkou kasu.“

„Koukám, že se v tobě probudil kovář.“

„Jasně. V tom se vyznám, a navíc nepotřebuju frak a bílý rukavičky. Já bych udělal kasu a ty bys zařídil rychlou ústupovou cestu přes moře pryč. To je zase tvůj šálek čaje.“

„Dobrá. Můžem zkusit očíhnout tohle. Uděláme si přehled podniků, kde je potřeba velká hotovost, a pak budeme přemýšlet o tom, který je vhodný z hlediska proveditelnosti.“

„Jenže to se líp řekne, než udělá. Sledovat smetánku, jak se baví, jde lehce. Prostě si koupíš noviny, ale jak sehnat informace o téhle skupině lidí, fakt nevím. Tedy tak, abych přitom nebyl přespříliš nápadnej. Jsme cizinci a nikoho tu neznáme, jakmile se začneme někde moc motat a podivně se vyptávat, máme polici na krku. A to v tom lepším případě.“

„V lepším?“ podivil se Roger.

„V horším po nás rovnou půjde zdejší podsvětí. Každýmu chmatákovi bude jasný, oč nám jde.“

„Přece nevlítneme do nějakýho pivovaru úplně naslepo. Bez informací.“

„To by jistě bylo novátorský, ale taky dost rizikový.“

„Tak jsme zase tam, kde na začátku. Chce to nápad.“

Bob se významně podrbal za uchem. „No jeden bych měl. Řekněme takovou kombinaci námořníka s kovářem.“

Rogera ta poznámka zjevně zaujala. Ještě pohodlněji se zavrtil do křesla a houknul: „Tak povídej. Vyras mi dech.“

Bob vzal jedny z mnoha novin a otevřel je na stolku přímo před Rogerem. Byl tam velký článek, kterému vévodila fotografie obrovské lodi.

„To jsem už viděl. Tohle je zaoceánský parník Olympic. Patří tuším rejdařství White Star Line. Nedávno jej dokončili. Největší a nejluxusnější loď, kterou kdy moře neslo.“

„Přesně. A taky jedna velká kasička. Podívej tady na seznam prominentních hostů I. třídy.“

„Taky jsem ho četl,“ souhlasně zamrmlal Roger. „Co s tím? Olympic vyplul do New Yorku více jak před měsícem. Kam tím míříš?“

„Tady také píšou, že společnost staví ještě jednu loď, a ta má být ještě lepší. Ještě luxusnější. Bude hotová někdy začátkem příštího roku. Po úspěchu Olympiku to bude hit sezóny. Vábnička pro bohaté a ještě bohatší.“

Roger pozoroval Boba skoro podezřívavě. „Chceš mi naznačit, že bychom mohli vykrást tu loď?“

„No jasně!“

„Ty jsi blázen. Vždyť z lodě nemůžeš utéct.“

„Ale to je jen technický problém.“

„Technický?“ začal se Roger smát. „Strávil jsem na lodích deset let. Z lodi můžeš zdrhnout jen v přístavu, a ani to není úplně jednoduché. To, čemu ty říkáš technický problém, já říkám dost velký a podstatný problém.“

Bob se ale nechtěl nechat odbýt. „Vem to čistě teoreticky. Zatímco tady v Anglii mají všichni své poklady a peníze dobře schované doma pod zámek a chráněné početným personálem, tak na lodi ne. Minimálně je naše šance podstatně vyšší. A teď si představ, že se nám podařilo někoho hodně bohatého na té lodi obrat. Loď připluje do přístavu a nalodí se na ni policie. Myslíš, že začnou šacovat i první třídu? Myslíš, že budou všech dva a půl tisíce pasažérů a členů posádky držet na lodi řadu dní, než zjistí, že nic nevyšetří? To přece nejde. Nad to si myslím, že to ani neoznámí. Vedení rejdařství radši samo zaplatí škodu, než by připustilo skandál. Představ si ty novinové titulky. Bohatý pasažér XY okraden na zaoceánském parníku společnosti White Star Line!“

„Něco na tom je,“ připustil Roger. „A co když přece jenom budou hledat? Co když budou kontrolovat všechna zavazadla a co jestli nakonec dojde i na osobní prohlídky?“

„To je možné. Američané konec konců netrpí tolik společenskými konvencemi jako Britové. Ale i s tím se dá počítat. Na lodi budeme mít během cesty dost času. Můžeme tam zbudovat důmyslný úkryt a lup si vyzvednout při další plavbě. Zcela bezpečně a bez podezření.“

„Nevím, nevím,“ kroutil hlavou Roger. „Je to dost riskantní. Co když se něco nepovede a někdo tě chytí při činu, tak mu neutečeš. Na ulici se můžu strážníkovi vyškubnout, ale na lodi ne.“

To byla podstatná námitka. Bob ji nechtěl jen tak odbýt ledabylým mávnutím ruky. Na to je celá věc až příliš vážná. Na druhé straně se svého nového nápadu nehodlal jen tak vzdát. „Jistě, to riziko tu je.

Zase je ovšem vyvažuje fakt, že je kořist snazší. Vždycky je něco za něco.“

Roger mlčel.

„No je to jen nápad. Budeme o něm přemýšlet a zároveň hledat dál.“

„Dobře,“ souhlasil Roger. „Musím ovšem přiznat, že na tom tvém nápadu je opravdu cosi dráždivého. Víš, ta představa. Z Anglie vyplout jako chudí a do Ameriky připlout jako boháči. Plout konečně zase domů a při tom jakoby nic dokonale oholit nějakého snoba. Zní to lákavě. Jakže se jmenuje ta nová loď?“

„Myslím, že Titanic.“

Kevin se vrátil domů doslova z posledních sil. Od rána měl jedno nudnější jednání než druhé. Dopoledne to byl předseda dozorčí rady a jejich společná příprava na zasedání příští týden. Hora materiálů a tuny grafů a prezentací. Oběd s tiskovým mluvčím se stal megapracovním, protože mluvčí dokáže plynně hovořit i s plnou pusou. A odpoledne měl Kevin postupně jednání hned s třemi řediteli. Nejtragičtější bylo ovšem jejich řazení. Ředitel Mennés je flegmatik. Kevin ho vlastně viděl udělat rychlý pohyb jen jedinkrát v životě, a to když Mennés zakopl na schodech a přistál až dole v recepci. Jeho hlášení bylo jednotvárné, monotónní a uspávající. Flegmatik po obědě je prostě smrtící. Následoval cholerik Garsia. Ředitel sopka. Řev, nadávky a kletby následovaly kletby, nadávky a řev. Odborník, ale jinak člověk s neměřitelným krevním tlakem. Jako

poslední přišel Bratten. Načatého Kevina už jen dorazil svojí bezbřehou melancholií. Marnost nad marnost, vše je marnost.

Kevin se cítil totálně vyšťavený. Nechtěl pít, nechtěl jíst, chtěl jen spát. Hodil rychlou sprchu, padl do postele a multimediální stěnu pustil z posledních sil ve spacím režimu počítání oveček, v reálu ovšem jednotlivých programů, které mu přístroj nabízel v rychlém sledu po deseti sekundách, přičemž neomylné senzory cíhaly, až usne, aby zařízení zcela automaticky vypnuly.

„První program, druhý program, třetí program,“ potichoučku počítal Kevin televizní kanály a jeho víčka byla těžší a těžší. „Čtvrtý program, pátý program...“ Spánek se zdál neodvratitelný, když vtom se mu oči otevřely naplno do polohy Pozor! Okamžitě dvakrát luskl prsty a program se zastavil. Vzápětí lusknul znovu.

„Přejete si spustit program od začátku, pane?“ zareagoval televizor automaticky.

Kevin se posadil na posteli, načechral si za zády polštář a dvakrát tleskl.

„A nyní přepojujeme do Viktoriánského sálu hotelu Langham na tiskovou konferenci uspořádanou u příležitosti vyplutí lodi Titanic II,“ sdělovala z obrazovky profesionálně optimistická redaktorka večerních zpráv a zjevně se přitom snažila prodat nejen svůj nově vybělený chrup, ale i své další přednosti.

„Dámy a pánové, dovolu mi, abych mezi námi přivítal pana Samuela Bullocka, miliardáře, úspěšného podnikatele, nedostižného dobrodruha, též významného filantropa a předsedu společnosti pro obnovení Titaniku.“

Sál byl plný a potlesk tomu i odpovídal. Bullock si ho také viditelně užíval. Nakonec přece jen oběma rukama naznačil, že všeho moc škodí.

„Děkuji vám, dámy a pánové. Doufám, že ten potlesk nepatřil mně, ale oné nádherné lodi, kvůli které jsme se tu dnes sešli.“

V sále to jen zašumělo.

„Jak víte, a mnozí to ve svých periodikách sledujete už od samého začátku, podařilo se nám splnit si náš velký sen. Znovu postavit Titanic. Jistě, mělo to své potíže, ale to mají velké a složité projekty vždy. Mým původním záměrem bylo, aby Titanic vyplul již před dvaceti lety, tedy přesně po stu letech. Jenže člověk miní a doba mění. Světová krize v letech 2008 až 2012 nás donutila plány poněkud odsunout, takže vyplujeme se zpožděním. Ale to nic, vážení přátelé. Nejdůležitější je vždycky až výsledek. A teď bych prosil vaše dotazy.“

Okamžitě se zvedl les rukou.

„Dáme přednost dámě. Prosím, Kate.“

„Pane Bullocku, jak moc je ve skutečnosti dnešní Titanic rozdílný od toho minulého?“

„Rozměry jsou prakticky totožné. Délka takřka 260 metrů, šířka 28 metrů a výtlač přes 52 000 tun při ponoru 11 metrů. Celkem devět palub. Vás ovšem asi zajímá vybavení?“

„Jistě.“

„Samozřejmě, že tady je rozdílů mnohem více. Například loď není na uhlí, a tudíž nemá parní kotle. Samozřejmě, že loď má všechna nejmodernější navigační zařízení, a to jak evropské Galileo, tak americké GPS. Radary lodi najdou na míle dopředu ve vodě i kostku

ledu, takže srážka s obrovitým ledovcem je minimalizována. To je ovšem zázemí lodi. Pokud se budeme bavit o prostorách pro cestující, tak tady bych si troufl říci, že podobnost s minulým Titanikem je tak devadesát až devadesát pět procent. Přesně jsem to pochopitelně nepočítal. Rozdíly mezi lodí minulou a současnou jsou dány hlavně pohodlím cestujících. Těžko bychom mohli očekávat, že by dnes cestující oželeli internet nebo televizi. Oproti původnímu vybavení je zde třeba i multikino, včetně 4D. Většina těchto věcí je ale upravena tak, aby nerušily celkový dojem z lodi. Například televize se v kajutách skrývá za dřevěnou zástěnou, takže není normálně vidět, ale je plně k dispozici, včetně všech funkcí Worldnetu. Stačí? Prosím další otázku.“

„Harris, Minor. Naše čtenáře jistě bude zajímat otázka bezpečnosti.“

„Ano. Při pohledu na Titanic neuvídíte ani o jeden záchranný člun navíc, než kolik jich je na obrázcích toho minulého. To je samozřejmě kvůli historické přesnosti. Nicméně na lodi je tolik moderních záchranných prostředků, že pokud by se použily všechny, tak by jejich kapacita byla využita jen z dvaceti procent. Takže předimenzováno jako hrom. Vůči cestujícím jde samozřejmě o vstřícné gesto. Jde o dobrý pocit. A jsou tu ještě ty původní čluny. Ty jsou funkční a tudíž navíc. Jako pojistka.“

„Morrison, New York Times. Kolega měl možná na mysli bezpečnost i z jiného úhlu. Co teroristický útok? Potopení Titaniku by bylo jistě hodně na očích, a o to přece teroristům jde nejvíc.“

„I v tomto ohledu jsme udělali maximum. Loď je pod neustálým dozorem už od položení kýlu v loděnicích. Je kontrolováno úplně všechno, včetně těch, kteří kontrolují. Pokud jde o loď samu, tak nové technologie nám umožnily odstranit i konstrukční nedostatky původní lodi. Jednak je možné plavební komory uzavřít i vodorovně, takže nemůže dojít k přelévání vody z jedné komory do druhé, což, jak víte, vedlo ke konečné zkáze Titaniku, a jednak loď pochopitelně není nýtována.“

„Vážně není? A co to tedy je vidět na všech fotkách, když ne nýty?“

„Jde jen o povrchovou úpravu, nejsou to skutečné nýty. Je to jen jako v rámci vnějšíkové věrnosti lodi. Jednou z hypotéz zkázy lodi bylo, že nýty vystavené dlouhému působení studené vody neměly tu pevnost, která se očekávala, a náraz na ledovec byl tak s tragičtějsími důsledky.“

„Piere Cleim, Le Monde. V roce 1912 napsal odborný anglický časopis Chipbuilder, že Titanic je prakticky nepotopitelný, a přesto se potopil. Udělali jste mnoho úprav. Je tedy podle vás váš nový Titanic nepotopitelný?“

„To by bylo pošetilé tvrdit. Nepotopitelná loď zatím postavena nebyla. Dokud nebude k dispozici materiál, který se udrží na vodě i poté, co se naplní vodou až po okraj, tak je tu vždy nějaké riziko. Já mohu jen říci, a to s plnou odpovědností, že jsme udělali maximum, aby riziko bylo minimální.“

„CNN, Leo Parker. Je loď pojištěna?“